

Ένα κάθε μήνα

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τήν 8^η Σεπτεμβρίου κάθε χρόνο ἐορτάζει τή γέννηση τῆς Θεοτόκου. Τό γεγονός αὐτό εἶναι μέγιστο γιά τήν ἀνθρωπότητα καί ἔρχεται δεύτερο μετά τή γέννηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τή γέννηση τῆς Θεοτόκου δέν τήν βλέπει ὡς παρωχημένο γεγονός ἀλλά ὡς παρούσα, καί γι' αὐτό ἐκφράζεται μέ τή λέξη «σήμερον».

«Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τά προοίμια», «Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπί τῆς γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν», «Σήμερον στείρωτικαί πύλαι ἀνοίγονται, καί πύλη παρθενική προέρχεται», «Σήμερον ἡ στείρα Ἄννα τίκει θεοπαίδα, τήν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν, εἰς κατοίκησιν τῷ παμβασιλεῖ, καί κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς Θείας οἰκονομίας».

Σήμερα γιορτάζουμε τή γέννηση τῆς Θεοτόκου. Αὐτός ὁ ἐορτασμός δέν εἶναι μία ἐνθύμησις, ἀλλά ζοῦμε αὐτό τό γεγονός. Ξεπερνοῦμε τό χῶρο καί τό χρόνο λειτουργικά καί βρισκόμαστε δίπλα στό πρόσωπο πού τιμᾶμε.

Εἴμαστε συγκεντρωμένοι ὅλοι: ὁ Θεός, οἱ ἄγγελοι, οἱ ἅγιοι, οἱ πιστοί καί μπροστά μας βρίσκεται τό νεογέννητο κορίτσι μαζί μέ τούς γονεῖς του, τόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα. Ἡ προσοχή μας εἶναι σ' αὐτό τό νεογέννητο βρέφος. Γιατί αὐτό ἄλλαξε τήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ἐφερε κοσμοϊστορικές ἀλλαγές. Ἐφερε τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

Ἡ ἱστορία τῆς Θεοτόκου ἀρχίζει πρό τῆς γεννήσεώς της, ἀρχίζει ἀπό τήν ἀρχή τοῦ κόσμου. Πρῖν ἐκδιώξει ὁ Θεός τούς πρωτοπλάστους ἀπό τόν Παράδεισο τούς εἶπε: **«Μία ἀπόγονος τῆς Εὐᾶς, θά γεννήσει αὐτόν, πού θά συντρίψει τό διάβολο καί τόν θάνατο».** Αὐτή ἡ φράση ἦταν ἡ πρώτη χαρμόσυνη ἀγγελία πρός τήν πεσμένη ἀνθρωπότητα. **Τό πρωτευαγγέλιο!**

Μετά τό πρωτευαγγέλιο, ἡ Παναγία προεικονίζεται σέ πολλά γεγονότα καί ἀντικείμενα ἱερά. Νά θυμηθοῦμε τήν **κάμινο τοῦ πυρός, τούς τρεῖς παῖδες, τήν Ἐρυθρά θάλασσα, τή στάμνα μέ τό μάνα, τήν ράβδο τοῦ Ἄαρών** πού βλάστησε, **τίς πλάκες τῆς Διαθήκης.** Οἱ προφῆτες τήν βλέπουν καθαρή καί Ἁγία, ἀγνή καί παρθένο, βασίλισσα καί μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Τά χρόνια περνοῦν. Καί οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ ἐθνικοί περιμένουν Μεσσία, περιμένουν λύτρωση. Σημειώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή: **«ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν Υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός».** (Γαλ. Δ' 4) Λίγο πρῖν τόν Μεσσία ἦρθε ἡ Θεοτόκος ἀπό τούς ἐναρέτους καί σώφρονες Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα. Ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας ἐπισημαίνει: **«Ἐφόσον ὑπῆρξε ἡ γυναῖκα αὐτή, τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἦλθε, καί ὁ Χριστός ἐπρεπε νά γεννηθεῖ».**

Ἡ Θεοτόκος ὑπῆρξε ἡ καθαρότερη στή ψυχή καί σῶμα, ἀπ' ὅλες τίς γυναῖκες τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Αὐτή ἡ καθαρότητα προσεῖλκυσε τό Θεό καί ἔγινε ἀνθρωπος. Λέγει χαρακτηριστικά ὁ Θεός στόν προφήτη Ἡσαΐα: **«Οἱ ἁμαρτίες σας διαχωρίζουν ἀνάμεσα σέ σᾶς καί σέ μένα».** Στήν Παναγία δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα, κανένας φραγμός. Εἶχε ταυτίσει τό θέλημά της μέ

το θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τῆς, οἱ λόγοι τῆς, οἱ σκέψεις τῆς ἦταν ὅπως ἀκριβῶς θέλει ὁ Θεός. Ἡ Θεοτόκος κατέστησε τὸν ἑαυτὴ τῆς ἀναμάρτητο καὶ ἔτσι μπόρεσε ὁ ἀναμάρτητος Θεός νά ἔρθει καὶ νά μείνει μέσα τῆς. Νά πάρει σάρκα ἀπ' τὴ σάρκα τῆς καὶ αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς. Νά γίνεῖ γιὸς τῆς. Νά γίνεῖ ὄργανο τῆς σωτηρίας ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Σ' αὐτῇ, λοιπόν, τὴν Θεοτόκο, πού σήμερον γεννήθηκε, πρόπουν ὕμνοι μεγαλοπρεπεῖς καὶ χαρμόσυνοι, λόγοι ἐπαινετικοὶ καὶ θεϊκοί. Γι' αὐτὸ θά ἤθελα νά κλέψουμε ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας κάποιους ἀπ' τοὺς ὕμνους τῆς σημερινῆς ἡμέρας καὶ νά τοὺς μεταφράσουμε.

Στὸ κοντάκι ὁ ὕμνογράφος λέει: *«Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, μὲ τὴν γέννησὴ σου Θεοτόκε, ἐλευθερώθηκαν ἀπ' τὴν ντροπὴ τῆς ἀτεκνίας. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴ φθορὰ τοῦ αἰωνίου θανάτου. Καὶ ἐμεῖς οἱ πιστοὶ γιορτάζουμε τὴ γέννησὴ σου, ἐπειδὴ ἡ ἐνοχὴ ἀπ' τὶς ἁμαρτίες λαμβάνει τέλος καὶ λυτρωνόμαστε. Ἐπίσης ὅλοι μαζί φωνάζουμε καὶ λέμε: Ἡ στείρα τίκει αὐτὴν, πού γέννησε τὸν Θεό, καὶ τρέφει πνευματικὰ τὴ ζωὴ ὅλων μας.»*

Στὸ κάθισμα τῆς ἑορτῆς ὁ ἴδιος ὕμνογράφος ποιητικὰ ρωτᾷ: *«Γιὰ φώναξε Δαβὶδ, τί σ' ὀρκίσθηκε ὁ Θεός;»* Καὶ ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος: *«Αὐτὰ πού μοῦ ὀρκίσθηκε ἤδη τὰ ἔχει ἐκπληρώσει. Πραγματικὰ ἀπόγονός μου μακρινὴ εἶναι ἡ Παρθένος. Ἀπ' αὐτὴν, ὁ πλαστοουργός, ὁ δημιουργός τοῦ σύμπαντος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πού εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, γεννήθηκε βασιλιάς καὶ κάθεται στὸ θρόνο μου, καὶ σήμερον βασιλεύει καὶ ἡ βασιλεία του εἶναι ἀσάλευτη.»*

Ὅλοι οἱ ὕμνοι τῆς ἑορτῆς τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου τὴν ἐγκωμιάζουν, τὴν ὕμνοῦν, τὴν θαυμάζουν, τὴν μεγαλύνουν, γιὰ τὴν προθυμία καὶ τὸν κόπο πού κατέβαλε, νά καταστήσει τὸν ἑαυτὴ τῆς ἅγιο κατοικητήριον, ὥστε νά δεχθεῖ νά κατοικήσει ὁ Ἅγιος Θεός. Τὴν εὐχαριστοῦν καὶ τὴν δοξάζουν, γιὰ τὴ συνεργασία τῆς μετὰ τὸν Θεό, μετὰ ἀποτέλεσμα νά δωρίσει τὴ σωτηρία στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀγαπητοί μου,

Ἄν δέν γεννιόταν ἡ Θεοτόκος,

Ὁ Θεός δέν θά ἐρχόταν στὴ γῆ,

Ἡ κατάρα τῆς Εὐὰς δέν θά ἔσβηνε,

Ἡ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος θά κυριαρχοῦσαν,

Ἡ εὐλογία δέν θά ὑπῆρχε,

Ἡ αἰώνια ζωὴ δέν θά προσφερόταν ὡς δῶρο στοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτὸ πού μένει σὲ ἐμᾶς εἶναι νά εὐχαριστοῦμε πάντοτε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, γιὰ τὴν συνεργασία τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ στὸ δύσκολο ἔργο τῆς σωτηρίας μας.

Μὲ κάθε εὐχὴ καὶ εὐλογία
Πρωτοπρεσβύτερος Βασιλεῖος Βασιλείου